

almindelig Lov, som fastslaar visse Bestemmelser, der skulle gælde for hele Landet uden Hensyn til, om der er Sundhedsvedtægter eller ikke. Der er dog det særlige herved, at skønt det vil blive en almindelig Lov for hele Landet, som vil have den faktiske Følge, at visse Ting, som staa i Vedtægterne, ikke længere med Virkning kunne staa der, vil Forholdet i Virkeligheden blive dette, at man vil faa en Lov, som samtidig med at lade den hidtil fulgte Grundsætning blive urokket for Landkommunernes Vedkommende vil gøre en Indskrænkning for Købstadkommunernes Vedkommende. Det er klart, at det ikke er Landkommunernes, men derimod Købstadkommunernes Sundhedsvedtægter, der er Tale om. Man har jo Sundhedsvedtægter alle Vegne i Købstæderne, og i dem gives der i stort Omfang Bestemmelser om Forholdet med Hensyn til Indførelsen af slaget Kvæg, Kvægbestanddele, Affald m. v., og det er i disse Vedtægter, man vil have en Begrænsning. Forholder det sig nu saaledes, som man siger, og der er jo ingen Grund til at betvivle det, at der kommer uberettigede Hensyn frem sine Steder, i hvert Tilfælde ufornuftige Hensyn, kan der jo ogsaa være Grund for Lovgivningsmagten til at tage under Overvejelse og i fornødent Fald at fravige det Grundprincip, hvorpaa man tidligere har stillet sig. Jeg vil derfor meget vel være med til at tage et saadant Spørgsmaal under Overvejelse, men i ethvert Tilfælde maa det bero paa nærmere Drøftelse af selve Sagen. Skal man, saa længe man har denne almindelige Regel om Kommunernes Ret, fravige den paa enkelte Punkter, maa det dog ikke ske i større Omfang, end Forholdene fordrer. Jeg maa derfor for mit Vedkommende ønske at faa nærmere Oplysning om, hvad man vil naa, og hvorpaa Bestemmelserne skulle gaa ud. Og der bliver saa et særlig vigtigt Punkt, nemlig Kontrollen. Man kan sagtens sige: hvorfor behøves der Eftersyn i Købstæderne, naar der er foretaget Eftersyn af en autoriseret Dyrlæge ude paa Landet? Men ligesom Landboerne nu klage over Forurettelse fra Købstadbeboernes Side, vilde man, hvis Kontrollen blev svagere, være udsat for, at paa den anden Side Købstadbeboerne vilde mene, at man fra Landboernes Side søgte at benytte disse ny Lovbestemmelser til at tilsidesætte den Beskyttelse, som Købstæderne ganske naturligt have Krav paa for ikke at faa indbragt slette Fødemidler. Jeg maa derfor forbeholde mig min fri

Stilling lige over for dette Spørgsmaal. I al Almindelighed anerkender jeg den hævdede Sætnings Rigtighed, men der maa dog upaatvivlelig fordres en betryggende Garanti tilvejebragt gennem en paalidelig Kontrol, som ikke selv har nogen som helst Interesse i, om der fra vedkommende Sted bliver indført mere eller mindre. Det maa naturligvis ogsaa være med fornøden Reservation for Sundhedsautoriteterne i Byerne til at føre det Tilsyn, hvortil de maa være berettigede, nemlig for at kunne overbevise sig om de andetsteds synede Genstandes Identitet og om, hvorvidt de foreliggende Attester virkelig hidrøre fra rette vedkommende. Jeg skal altsaa være fuldstændig villig til at optage dette Spørgsmaal til Behandling sammen med min højtærede Kollega, Landbrugsministeren.

Bluhme: Det er jo et gammelt Spørgsmaal, der her forhandles. Det er over 10 Aar siden, man første Gang fremdrog det her i Tinget; men den daværende Regering havde jo større Sager paa sit Program end saadanne Sager vedrørende Borgernes daglige Liv. Det kan derfor kun være tilfredsstillende for os alle, at den nærværende Regering nu lover at tage sig af Sagen efter bedste Evne. Men naar den højtærede Justitsminister nu siger, at man ikke saaledes kan gaa Byerne for nær ved at blande sig i deres Sundhedsvedtægter eller sligt, er der jo heller ikke Tale derom. Lad Byerne kun have, hvilke Sundhedsvedtægter de ville, men lad dem selv betale Gildet og ikke overlade til andre at gøre det. Det er dobbelt nødvendigt og retfærdigt, at de gøre det, thi naar de selv betale det, ville Udgifterne derved sikkert ikke blive større, end de bør være, og man behøver ikke at spørge om, hvorvidt det er Landboerne, der lide Tab, eller Køberne i Byen. Handelen vil saa udvikle sig paa den naturligste og heldigste Maade for begge Parter. Den Smule, det vil komme til at koste Kommunen, at der kan bydes Bybeboerne sundt Kød, vil komme til at gaa ud over Skatteyderne, men Skatteyderne ville ogsaa have Nytte af, at de mindre bemidlede Dele af Befolkningen kunne faa gode Fødemidler til en billig Pris. Man henviser os Jordbrugere til Hjemmemarkedet, man fordrer, at vi skulle støtte Industrien, saa at vi kunne sælge vort Smør og Flæsk til de Herrer industridrivende. Men saa snart vi saa komme med det, lukker man for os, og Kjøbenhavn behandler Jordbruget værre endnu end Udlandet, og paa samme